సినిమా ఛాన్స్

నందయ్య ఇంతకాలంగా అనుమానిస్తున్నదంతా అక్షరాలా నిజమై వూరుకుంది!

"నీకు గొప్ప భవిష్యత్తు వుంది. ఇదిగో యీ రేఖ చూశావ్?" అన్నాడు హెడ్‌మాష్టరు అరచేతిమీద పెన్సిల్‌తో గీస్తూ.

"ఆఁ ఆఁ!" అన్నాడు నందయ్య ఆశ్చర్యంగా! ఈ ముప్ఫైయేళ్ళలో తన అరచేతిని తనెన్నడూ చూసుకోలేదన్నట్టు.

"నీకు గొప్ప భవిష్యత్తు వుంది!" అన్నాడు హెడ్‌మాష్టరు మళ్ళీ.

"ఈ టీచరు వుద్యోగంలోనే అంటారా?" అని అడిగాడు నందయ్య అనుమానిస్తూ.

"ఈ టీచరు ఉద్యోగంలో ఏముందోయ్? ఎన్నాళ్ళున్నా ఇక్కడ పిల్లలకు ఓనమాలు దిద్దిపెట్ట

వలసిందే?" అన్నాడు హెడ్‌మాష్టరు.

"మరి, నా భవిష్యత్తు ఎందులో నంటారు?"

"ఓరి పిచ్చివాడా!" అన్నాడు హెడ్‌మాష్టరు జాలిపడుతున్నట్టు.

నందయ్య ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. తన భవిష్యత్తు ఎక్కడ? ఎందులో ఉన్నట్టు?

"రాత్రి ఉద్యోగ విజయాల్లో నీ కృష్ణ పాత్ర చూశాను. అందుకనే తెల్లారి నీ చేతిని చూడాలని బుద్ధి పుట్టింది. ఇప్పటికైనా తెలిసిందా నీ భవిష్యత్తు ఎందులో ఉందో?"

"ఆఁ ఆఁ! తెలిసింది. తమరు చెప్పేది...."

"నాటకరంగంలో అని కాదు - సినిమా రంగంలో! నువ్వు కాస్త చొరవ కనబరిస్తే - లక్షలు, కోట్లు గడించే అవకాశం ఉంది"

"తమ దయ!" అని మాత్రం అనగలిగాడు నందయ్య.

"శుభస్య శీఘ్రం!" అన్నాడు హెడ్మాష్టరు.

"నాకు తెలుసు, నాకు తెలుసు!" అన్నాడు హెడ్మాష్టరు నవ్వుతూ - "నువ్వు సినిమాల్లో చేరాలని చాలా సర్దా పడుతున్నట్టు విన్నయ్య చెప్పాడు. రాత్రి నీ కృష్ణ వేషం చూసింతరవాత... శుభస్య శీఘ్రం"

నందయ్య, హెడ్మాష్టరుకు నమస్కరించి ఇంటికి బయలుదేరాడు. తనది చిన్నప్పటి నుంచీ అదృష్టజాతకమే అనేది ఇప్పటికి బాగా రుజువయింది. పాపన్న కాపుకున్న ఐదుగురు సంతానంలో, కడగొట్టువాడైన తన కొక్కడికి మాత్రమే థర్డ్‌ఫారం చదివే యోగ్యత పట్టింది. ఈ తాళ్ళ గరువులో ఒక్క కరణం శేషగిరిరావు తప్ప తనంత చదువు చదివినవాడు మరి లేడు!

చిన్నప్పుడు కంట్లో జిల్లేడు పాలు పడినప్పుడే తన భవిష్యత్తుకు పునాదులు కూడా పడి వుండాలి. పన్నెండేళ్ల వయసులో కళ్ళజోడు పెట్టుకు తిరగవలసి వచ్చేసరికి....

"ఏం పాపన్నా! నందిగాణ్ణి ఆ కళ్ళజోడుతో గొడ్లు కాయించేస్తున్నావ్. రేపు పెద్దవాడై పార దమ్ము చేయవలసొచ్చినా ఆ కళ్ళజోడుతోనే చేయాలిగదా! ఎంత దారుణం? నన్ను చెప్పమంటే అది నిజంగా ఆ కళ్ళజోళ్లు పెట్టుకునే వాళ్ళందరికే అవమానమంటాను. ఒక్క జిల్లా కలెక్టరుకు తప్ప ఈ చుట్టుపట్ల మరెవ్వరికీ కళ్ళజోడు లేదు. వాడికి మంచి భవిష్యత్తుండే, ఆ కళ్లజోడు పెట్టే యోగ్యత వచ్చి వుండాలి. చదివించు - తప్పక చదివించు!" అన్నాడు పెద్ద కరణం.

అంతే! తను గొడ్లుకాసే కఱ్ఱ నాగుజెముడు పొదలో పారేసి, పలకా బలపం పుచ్చుకొని, సుబ్బయ్య పంతులు దగ్గిరకి బయలుదేరాడు.

అంతా అదృష్టమే అనాలి! ఏడాది తిరక్కముందే తాళ్ల గరువులో జిల్లా బోర్డు వాళ్లు స్కూలు స్థాపించారు. ఎన్ని దండయాత్రలు కొడితేనేం - ఇరవైయేళ్లు వచ్చేసరికి తను థర్డ్ ఫారం పాసై కూర్చున్నాడు.

ఈ మధ్యకాలంలో తనకు ఎందులో మంచి భవిష్యత్తుందో ఆ కళారంగంలో తనకు చక్కని అవకాశాలు దొరికినై. తనకు ఓం ప్రథమంలో దొరికింది ప్రహ్లాదుడి వేషం.

భుజంగం ఆ హిరణ్యకశిపుడి వేషంలో తనని హడలకొట్టడం యీ నాటికీ బాగా గుర్తే!

"ఎవడవురా నువ్వు డింభకా?" అని భుజంగం అరిచేసరికి, తనకి ప్రాణం పోయినంత పనైంది.

'నీ కొడుకునే, పెహ్లాదుణ్ణి' అందామనుకున్నాడు. కాని ఎదురుగా తండ్రి పాపన్న కనపడేసరికి తికమకపడి 'పాపన్నగారి సంటోణ్ణి!' అనేశాడు.

ఆ రోజు నాటకం ఎంత రసాభాసయితేనేం? తనకు క్రమంగా కృష్ణ పాత్ర వేసేవరకూ వరసగా అవకాశాలు చిక్కినై.

"ఆహా. ఏమా పట్టుపీతాంబరాలు, ఆ నెమలి పింఛం! శూద్రోడైతే మాత్రమేం, అచ్చగా ఆ కృష్ణపరమాత్మ జ్ఞప్తికి వస్తున్నాడు!" అని పెద్ద కరణంగారి నాయనమ్మ అనేసరికి, తనకు కలిగిన సంతోషం యింతింత కాదు.

❀ ❀ ❀

నందయ్య వర్తమానాన్ని మరచిపోయి, యిలా భూత భవిష్యత్తులో భుజాలు రాసుకుంటూ ఇంటికొచ్చేసరికి, ముగ్గురు పిల్లలూ వచ్చి కాళ్ళు చుట్టవేసుకున్నారు.

"అమ్మ తేగలు ఇవ్వనంటుంది" అన్నాడు వొహడు.

"నా బలపం పిక్క సంటోడు మింగేశాడు. నాకు బలపమే అయ్యా!" అన్నాడు యింకొకడు.

నందయ్య గజిబిజిపడ్డాడు. ముందు తేగల సంగతి ఆలోచించాలో, బలపం మింగినందుకు చిన్నవాణ్ణి నాలుగు తన్నాలో, వైద్యుడి దగ్గరకు తీసుకుపోవాలో...అంతా మతి పోయేట్టయింది నందయ్యకు.

ఏమీ జరగనట్టే ఇంట్లోకి పోయి, ఇంత పచ్చిపులుసుతో భోజనం ముగించి, హడావిడిగా స్కూలుకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ సాయంత్రం ఐదు గంటలకు తిరిగొచ్చేటప్పుడు హెడ్మాష్టరు మళ్ళీ హెచ్చరించాడు. "కొంతచొరవా, సాహసం కనబరిస్తే నీ భవిష్యత్తంతా బంగారుమయమే! తెలిసిందా?" అన్నాడు.

ఇంటికి వస్తూ వస్తూ దారిలోవున్న దానయ్య కిల్లీకొట్లో నాలుగు బత్తాయికాయలు కొనాలనుకున్నాడు నందయ్య. తను సినిమాల్లో చేరాలంటే కొంత అందంగా, నాజూగ్గా కనబడాలి-తప్పదు.

"దానయ్యా! ఓ నాలుగు బత్తాయిలు ఇవ్వు" అంటూ కొట్టు ముందు కెళ్ళి, చేయి చాచాడు నందయ్య.

"ఆఁ ఏమిటీ? బత్తాయిలే!" అన్నాడు దానయ్య బిత్తరపోతూ.

కొట్టు ముందు బెంచీల మీద కూర్చున్న నలుగురైదుగురు వ్యక్తులూ తెల్లపోయారు.

"ఏమిటి నందయ్యా! ఏమిటీ నువ్వడిగేది?" అన్నాడు వాళ్లల్లో వొహడు.

"బత్తాయి కాయలోయ్, బత్తాయి కాయలు! ఎందుకంత ఆశ్చర్యం?"

"డి.యి.ఓ. వస్తున్నాడా?" అన్నాడు వొహడు.

"డి.యి.ఓ. తప్ప నేనేమీ మనిషినే కాదంటావ్! ఆఁ?" అన్నాడు నందయ్య.

కొట్లో కూచున్న దానయ్యా. ఆ నలుగురూ, మొహమొహాలు చూసుకున్నారు. అంతపెద్ద సంసారాన్ని నలభై రూపాయల జీతంతో ఈదుకొస్తున్న నందయ్య హఠాత్తుగా కాయ ఒకటి మూణ్ణాలు పెట్టి బత్తాయిలు కొనడమంటే - వీడికి ఏమన్నా పోయేకాలం వచ్చిందా అనిపించింది.

"ఏమైనా లాటరీ గెలుపు..."

"లంకిణీ బందెలు దొరికివుంటయ్యోయ్" అని నవ్వేశాడు ఒహడు.

"లాటరీ కాదు, లంకిణీ బిందెలు కాదు - సినిమాల్లో చేరబోతున్నాను. ఏం?" అన్నాడు నందయ్య కాలు దువ్వుతూ.

"ఏ సినిమాలో?" అంటూ అప్పటివరకూ అంతా వింటూ వూరుకున్న దానయ్య ప్రశ్నించాడు.

"ఏ సినిమా అయినా సరే - నా యిష్టం వచ్చిన సినిమా!"

నందయ్యకు ఈ ప్రశ్నలు, వాళ్ళ వాలకం, కంపరం ఎత్తించినై. ఇలాంటి పల్లెటూరి బైతుల మధ్య అంత చదువూ చదివిన తను, ఇంతకాలం ఎలా బతగ్గలిగానా అనుకున్నాడు.

"సినిమాల్లో చేరటానికీ బత్తాయి కాయలకూ లంకేమిటి?" అన్నాడు ఒహడు నిలదీసినట్టు.

నందయ్యకు ఇక దబాయిస్తే లాభంలేదని తెలిసిపోయింది. చుట్టపట్ల నాలుగామడల వరకూ, తనంత చదువు చదివినవాడు లేడని వూళ్లో వాళ్ళందరికీ తెలుసు. తాళ్లగరువు హెడ్మాష్టరేం చదివాడో ఎవరికీ తెలియంది కాదు. కనక అసలు సంగతే చెప్పేద్దా మనుకున్నాడు.

"నేను ఈ పల్లెటూరి బడిపంతులు బతుకు వెళ్లబోసేకన్న, సినిమాల్లో చేరితే మంచి భవిష్యత్తు ఉందని హెడ్మాష్టరుగారు చెప్పారు. నా చేతిలో వున్న ఈ రేఖ చూశారూ?" అన్నాడు చేయి చాస్తూ.

"ఓహో అదా కథ!" అన్నాడు దానయ్య చూస్తూ.

అక్కడ కూర్చున్న నలుగురూ, దానయ్య, నందయ్యలను చుట్టుముట్టారు.

నందయ్య గర్వంగా తన చేతిలోని ఓ గీటును చూపిస్తూ -

"ఇదీ మన భవిష్యత్తు నిర్ణయించబోతోంది. హెడ్మాష్టరుగారు చెప్పారు. ఇక కావలసిందల్లా, కాస్త సాహసం, చొరవా! తెలిసిందా?" అన్నాడు.

"ఆ రేఖకీ బత్తాయి కాయిలకీ సంబంధమేమిటి?" అన్నాడు దానయ్య.

నందయ్య కోపంగా అందరికేసి చూసి - "మన మంచిచెడ్డలికీ, ఆ పైనతిరిగే గ్రహాలకీ సంబంధం వుందని బహుశా మీబోటి గాళ్లకెవరికీ తెలీదు. అట్లని మన ప్రయత్నం లేకుండా ఏమీ కాదు. ఇక బత్తాయి కాయిలంటారూ... అవి శరీరానికి, కాంతినీ, పుష్టినీ ఇస్తవి గనక - సినిమాల్లో చేరే ముందు తింటే మంచిదనుకుంటున్నాను" అన్నాడు పాఠం చెప్పే ధోరణిలో.

"తెలిసింది, తెలిసింది!" అన్నారు అందరు.

"ఐతే, ఇక ఆ బత్తాయి కాయలు నాలుగూ యిటు పడెయ్!" అన్నాడు నందయ్య.

"కాని. ఒహటి నందయ్యా! సినిమాల్లో పెద్ద వేషమే ఏస్తావా?" అన్నాడు దానయ్య.

"ఓ ఎంత పెద్ద వేషమైనా వేస్తాను. రాజు - అది దొరక్కపోతే మంత్రి. కథానాయకుడు - అది

కాకపోతే వాడి స్నేహితుడు. అంతకంటే యిక కిందకొచ్చేది లేదు"

"ఏదో వూరికి ఇంత పేరు తీసుకురా!" అన్నాడు ఒహాడు.

"పాపన్న పేరు నిలబెట్టు!" అన్నాడు మరొహాడు.

"పెళ్ళాం బిడ్డలకు యేళ కింత కూడుపెడితే అదే పదివేలు!" అంటూ దానయ్య బత్తాయిలు నందయ్య చేతిలోపెట్టి, డబ్బులు గల్లాలో వేసుకున్నాడు.

ఆ నాలుగు బత్తాయి కాయల్నీ, పైపంచలో కట్టి యింటికేసి బయలుదేరాడు నందయ్య. తాళ్ళగరువులో పుట్టి పెరిగిన పాపన్న కడసారోడు, తారాపథానికి వెళ్ళడమంటే, నిజంగా అది తను బళ్ళోచెప్పే సప్తాద్భుతాలతో సమానమైనదే. అదృష్టవంతుణ్ణి ఎవడు చెడకొట్టగలడు కనక!

ఇంతకీ ఈ ముప్ఫైయేళ్ళ వయసులో తనకు కథానాయకుడి పాత్ర దొరుకుతుందా? తను గత యేడెనిమిదేళ్ళనుంచీ పాతగిలిపోయిన ఆడముఖాలతోనే యాక్టు చేయవలసి వస్తుందేమో. హస్తసాముద్రికం, గ్రహబలం అంతా వుండి, ఆ ఒక్క డైరెక్టరుగారి దయ కలక్కపోతే తను పాత చింతకాయ పచ్చడితోనే తృప్తిపడి వూరుకోవలసి వస్తుంది. అయినా ఫరవాలేదు. డబ్బు, కీర్తి పేరుకుపోతూంటే... ఇదేమంత బాధగా వుండదు.

ఆ రాత్రి, తెచ్చిన ఆ బత్తాయికాయల్ని అంతా నిదరపోయిన తరవాత దొంగతనంగానే తినేందుకు తయారైయ్యాడు నందయ్య. తీరా కాయవలిచి ఓ బద్ద నోట్లో పెట్టుకోబోయేసరికి పెళ్ళాం రానే వచ్చింది.

"ఏమిటి యీ బత్తాయికాయిలూ యిదీ!" అంటూ నిలువు గుడ్లు వేసింది.

"నేను సినిమాల్లో చేరదామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు నంగయ్య గుటకలు మింగుతూ.

"సినిమాల్లోనా? సినిమాల్లో! అయితే బత్తాయి కాయలెందుకు? చంటివాడికి పాలడబ్బా కొనేందుకే డబ్బుల్లేక చస్తూంటే...."

"నేను కడుపాత్రం కొద్దీ తింటున్నాననుకున్నావా? కాస్త నీటుగా కనపడాలి సినిమాల్లో చేరాలంటే..."

"ఒహోఁ! అప్పుడు సినిమా వాళ్ళతో ఊరేగొచ్చు. నేను చచ్చినా ఒప్పుకోను. ఆ గాడిబావిలో పడి చచ్చింతరవాత నువ్వు వాళ్ళతో కులుకుదువుగాని..."

భార్య అన్న ఆ మాటలు నందయ్య గుండెలకు కత్తవ పోటుల్లా తగిలినై. 'నీ ముఖానికి సినిమా వేషం కూడానా? పిచ్చేమైనా పట్టిందా?' అన్నా అంత బాధ ఉండేది కాదు. తను సినిమాల్లో వేషం వేయడం అంతా నిశ్చయమై పోయినట్టే - ఆమె బాధపడుతోంది. అంతా గ్రహబలం, తన అరచేతిలోని రేఖాప్రభావం అనుకున్నాడు.

"ఒట్టు! నీ మీద ఒట్టు" అన్నాడు నందయ్య శాంతంగా.

"నామీద ఒట్టేవింటి? నేను చావకుండా బతికున్నాననా?" అన్నది భార్య.

"అది కాదు. ఈ తాళ్ళగరువు పాపన్న వంశంలోనే పరస్త్రీని కన్నెత్తి చూసేవాడు యింతవరకూ పుట్టలేదు. ఆఖరికి నీ సంగతి చూసినా, నీకు తాళి కట్టేవరకు నిన్నో పరస్త్రీగానే చూశాను.

తెలుసుగదా!" అన్నాడు.

"పాపన్న వంశంలో పుట్టినవాడెవడూ యింతవరకు గ్రామపొలిమేర దాటి పోలేదు. ఒకసారి పొలిమేర దేవత హద్దుల్లోంచి పోయాక, పాడుబుద్ధులు పుట్టవని నమ్మకమేంటి?"

భార్య భోరు భోరుమని ఏడుస్తూంటే, నందయ్యకు బత్తాయి కాయలు సయించినవి కావు. భార్య చేతిలో చేయి వేసి బాస చేద్దామనిపించింది.

"నేను ఏకపత్నీవ్రతుడుగా ఉంటాను. ఒట్టు. నీ చేయి యిటివ్వు?" అన్నాడు నందయ్య.

"ఏకపత్నీ లేదు, రొండుపత్నీ లేదు. నువ్వక్కడ, నేనిక్కడ....అయ్యో, నేను నిలువునా చావక యెందుకు బతికున్నాను?" అంటూ తల బాదుకోసాగింది.

"నాకొచ్చే కీర్తిలో నీకూ పాలువుంటుంది!" అన్నాడు నందయ్య బతిమాలుతూ.

"ఓహో! అలాగేం!" అన్నది భార్య.

"నాకొచ్చే డబ్బులోనూ భాగం ఉంటుంది"

"డబ్బు, డబ్బు! ఎంత డబ్బు" అంటూ కళ్లెత్తి చూసింది.

"లక్షలు, కోట్లు! ఈ మాట నేను చెప్పడం కాదు. హెడ్మాష్టరుగారే చూసి చెప్పారు. ఇక్కడ... ఇక్కడ...."

నందయ్య అరచేతిని భార్య కళ్ల ముందుకు చాపాడు.

"ఇక్కడేముంది! ముఖం, నా పాడుముఖం!" అన్నది భార్య.

"ఉండేదంతా ఇక్కడే వుంది. ఆ గీట్లు, రేఖలు చూశావ్. మన భవిష్యత్తంతా, అంటే మన ముందు ముందంతా అక్కడే వుంది!"

"అంటే నూనెగుడ్డలోళ్ళు చెప్పారా సాముద్రికం?" అన్నది భార్య.

"నూనెగుడ్డలోళ్ళు కాదు. ఇంగ్లీషు, సంస్కృతం, తెలుగు అన్నీ బాగా, చదువుకున్న హెడ్మాష్టరు గారు చెప్పారు. నేను పరాయి స్త్రీని కన్నెత్తయినా చూడనని ఒట్టు పెడుతున్నాను. సినిమాల్లో ఎంత అందంగల హీరోయిన్నయినా సరే!"

"నా తోడూ?...."

"అవును, నీ తోడు...."

"మన సంటోడి తోడూ?..."

"అవును, అందరి తోడు. ఈ యిల్లూ, యీ వూరూ, గ్రామదేవత పెద్దేటమ్మా.... అందరి తోడు. సరేనా?" అన్నాడు నందయ్య కొంచెం విసుగ్గా.

"సరే, అయితే! నువ్వు సినిమాల్లో చేరగానే నన్నూ అక్కడికి తీసుకెళ్ళాలి. ఆ బత్తాయిలు నేను వలచిపెడతాను ఇటివ్వు" అన్నది భార్య ప్రేమగా.

తెల్లారగానే నందయ్య హెడ్మాష్టరు ఇంటికి వెళ్ళాడు.

"మద్రాసు వెళ్తున్నాను. ఓ పది రోజులు సెలవు ఇప్పించండి" అని అడిగాడు.

"పది రోజులు సెలవా! యెందుకు?" అన్నాడు హెడ్మాష్టరు.

"ప్రయత్నంలో నెగ్గి, సినిమాలో అవకాశం రాకముందే ఏ నెల రోజులో సెలవు పెట్టడం మంచిదికాదుగదా! అందుకని"

–"ఓరి పిచ్చి నందయ్యా!!" అన్నాడు హెడ్మాష్టరు పొట్టచెక్కలయ్యేలా నవ్వుతూ – "ఇంకా యీ పల్లెటూరి బడిపంతులు వుద్యోగంలోనే వుండాలని వున్నదన్నమాట. అదృష్టం అందలాల వైపుకు లాగుతుంటే, బుద్ధి గొంగళి మీదకు పోతుందన్నమాట ఆఁ"! అన్నాడు.

"ఐతే ఓ నెల రోజులు...."

"పరీక్షలకు ముందు సెలవు ఎలా దొరుకుతుంది? పైగా పట్టీపట్టనట్లు ప్రయత్నిస్తే ఏ పనులూ కావు. అందుకే నీ చెయ్యి చూసినప్పుడే చెప్పాను...చొరవా, సాహసం కావాలని!"

"ఐతే, నేను రిజిగ్నేషను ఇస్తున్నాను" అన్నాడు నందయ్య, ఏ గ్రామదేవత పూని ఆ పలుకులు పలికించిందో మరి.

ఆ రాత్రి మెయిల్‌కే నందయ్య మద్రాసు బయలుదేరాడు. పెళ్ళాం హెచ్చరికలమీద హెచ్చరికలు చెప్పింది. అందమైన ఆడవాళ్లు వేసే పేచీలన్నీ ఏకరువు పెట్టింది. 'నీలో ఏమైనా నిబ్బరం తగ్గేట్టుంటే, నన్నూ, నా రూపాన్నీ మనసులో తలుచుకో' అని సలహా యిచ్చింది.

భార్య మాటలు, తన భవిష్యత్తు మీది నమ్మకం, తెచ్చిపెట్టుకున్న చొరవ, సాహసం రెక్కలు కాగా – పక్షిలా ఎగిరి మద్రాసులో వాలాడు నందయ్య.

మొదటినాడే 'ఎక్కడ మకాం చేయటం?' అనేది నందయ్యకు పెద్ద సమస్య అయి వూరుకుంది. రోజుకు ఐదు రూపాయలు, మూడు, రెండు, అంతకు తక్కువ అద్దెకున్న రూములే కనపబలేదు. రామస్వామి సత్రవా, కన్నయసెట్టి సత్రవా – చీమదూరే ఖాళీ కూడా లేకుండా వున్నయి. ఇప్పుడేం చేసేట్టు?

హైకోర్టు బీచీలో కూచుని, తన దగ్గిరవున్న డబ్బంతా అణాలు, పైసాలతో లెక్క పెట్టాడు. అంతా కలిస్తే యాభై నాలుగు రూపాయల చిల్లర. ఎందుకైనా మంచిదని నాయనమ్మ, మనవరాలి కోసమంటూ దిగవిడిచిపోయిన రెండు గోట్లూ తెచ్చాడు. అవి అమ్మితే ఓ పాతిక రూపాయలు రావొచ్చు.

సరే, నందయ్య స్టూడియోలకేసి బయలు దేరాడు. తను మొట్టమొదట చూద్దామనుకుని వెళ్ళిన స్టూడియో ముందు నో వేకెన్సీ అన్న బోర్డు కట్టి వుంది. నందయ్య గతుక్కుమన్నాడు. ఆదిలోనే హంసపాదా అనిపించింది. అయినా సాహసే లక్ష్మి!

"డైరెక్టరుగారు ఉన్నారా?" అని అడిగాడు, అక్కడ రూంలో కూచున్న ఒకర్ని.

"ఏ డైరెక్టరుగారు!" అన్నాడు అతను కనుబొమలు చిట్లిస్తూ.

"సినిమాలు తీస్తారే, వారు!" అన్నాడు నందయ్య గుండె బిగువుగా.

"ఓహో అదా! అలాంటి వారెవరూ ఇక్కడ ఉండరు. యిది స్టూడియో. ఐనా యేం పని?" అన్నాడు అతను అనుమానంగా.

"ఉద్యోగం కోసం...."

"ఏం ఉద్యోగం? నో వేకెన్సీ బోర్డు చూడలేదా?" అన్నాడు అతను కోపంగా.

"ఉద్యోగం అంటే మామూలు ఉద్యోగం కాదు. సినిమాలో వేషానికి వచ్చాను" అన్నాడు నందయ్య, తెలిసింది అన్నట్టు.

"ఓహో, తమ పేరు వి.నాగయ్యగారో లేక రాజ్‌కపూరో అనుకుంటాం! అరే జంగ్‌బహద్దర్... వీ....వీ....వీణ్ణి....ఊఁ!" అన్నాడు నందయ్య కేసి చూస్తూ.

గూర్ఖావాడు దగ్గిరకి రావడం చూసేసరికి నందయ్యకు పైప్రాణం పైనే పోయినట్టయింది. భార్యా పిల్లలు ముఖ్యంగా ఆ చిన్నవాడు – అంతా గుర్తుకొచ్చారు. గూర్ఖా సమీపించకముందే అక్కడి నుంచి రోడ్డు మీదికి గెంతేశాడు.

తరవాత ఏం చేయడం అనేది పెద్ద సమస్యలా తయారైంది. పేరు మోగిన వాళ్ళు అని తను అనుకున్న ఒకరిద్దరు యాక్టర్ల దగ్గరకు వెళ్లాడు.

"మీకు స్టేజి అనుభవం ఉందా?" అని అడిగాడు ఒక యాక్టరు.

"లేకేమండి, ఉంది. మా తాళ్లగరువులో ఏ నాటకం వేసినా, నేనే హీరో పాత్ర ధరిస్తుంటాను. ఉద్యోగవిజయాలూ సతీసక్కు...యింకా...."

"చాలు, చాలుఁ నమస్తే!" అనేశాడు ఆ యాక్టరు.

మరో యాక్టరు దగ్గిరా యిదే కథ. మొదటివాడిలాగానే అన్ని ప్రశ్నలూ అడిగి, ఉపరి "పాడగలరా?" అన్నాడు.

నందయ్య తను బాగా పాడగలననుకున్న పద్యం ఎత్తి 'ఆలును బిడ్డలేద్వ... తినజాలను నెత్తురుకూడు మాధవా!' అంటూ రాగయుక్తంగా ముగించాడు.

ఆ యాక్టరు నవ్వేశాడు – "మీరు త్వరగా యిక్కడి నుంచి తాళ్లగరువు వెళ్లిపోవటం మంచిది. ఇక ఇక్కడ ఆలస్యం చేశారంటే నెత్తురుకూడు కాదుగదా, ఆఖరికి ఎంగిలికూడు కూడా దొరకదు. నమస్తే" అన్నాడు లేస్తూ.

నందయ్య మళ్లీ రోడ్డు మీదకు వచ్చాడు. కథ యిలా అడ్డం తిరిగిందేమా అనిపించింది. అదృష్టం ఎంత హఠాత్తుగా తన మీదికి ఎక్కి కూచుందో, అంత హఠాత్తుగానూ దిగిపోయిందని తోచింది. ఒకవేళ తన చేతిలోని ఆ రేఖ తారుమారయిందా? అరచేతిని బాగా పరీక్షించుకున్నాడు. ఆ రేఖ అక్కడే మద్రాసు దుమ్ముతో కలిసి ఇంకా స్పష్టంగా కనపడుతోంది.

నందయ్య మరికొన్ని స్టూడియోలు తిరిగాడు. పెద్ద యాక్టర్లని తెలుసుకున్న మరికొందర్ని చూశాడు. ఆఖరికి తన అరచేతిలోని గీతలను, తనకు సినిమా రంగంలో వున్న భవిష్యత్తును గురించి కూడా చెప్పాడు! కొందరు పిచ్చివాడనుకున్నారు – మరికొందరు పిచ్చి ప్రారంభించింది అనుకున్నారు.

నందయ్య జేబులో డబ్బు కాస్తా అయిపోయింది. నాయనమ్మ తాలూకు గోట్లు కూడా అమ్మేశాడు. ఆ డబ్బూ అయిపోయింది. ఆఖరి రెండు రోజుల్లో, ఒకరాత్రి కూం నది కట్ట మీదా, మరో రాత్రి అడయారు బీచీలోనూ పడుకుని, టిక్కెట్టు లేకపోయినా, సాహసించి సెంట్రల్ స్టేషన్‌లో ఎక్స్‌ప్రెస్

ఎక్కేశాడు.

తిరిగి స్వగ్రామం వచ్చేసరికి అంతా చక్కబడుతుందనీ, తన బాధలన్నీ మర్చిపోవచ్చుననీ అనుకున్నాడు నందయ్య. హెడ్మాష్టరు తనను అమాయకుణ్ణిచేసి, దద్దమ్మ క్రింద ఆడించాడా అన్న అనుమానం కూడా కలక్కపోలేదు అతడికి. ఏదియేమైనా తను మళ్ళీ ఆ టీచరు వుద్యోగంలోనే కొంతకాలం గడపవచ్చునుకున్నాడు.

గ్రామం చేరేసరికి అందరూ అతణ్ణి వింతగా చూడసాగారు. తను ఖాళీ చేసిన స్థానంలో హెడ్మాష్టరుగారి అల్లుణ్ణి టీచరుగా నియమించినట్లు తెలుసుకున్నాడు. భార్య లబోదిబోమంటూ తల బాదుకోసాగింది.

నందయ్య సరాసరి హెడ్మాష్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

అతణ్ణి చూస్తూనే హెడ్మాష్టరు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వాడు.

"మీ జ్యోతిష్యం ఫలించలేదు. నా ఉద్యోగం పోయింది. యిక నా గతేం కాను?" అని ప్రశ్నించాడు నందయ్య.

"ఓరి పిచ్చి నందయ్యా!" అని బిగ్గరగా నవ్వాడు హెడ్మాష్టరు – "నా జ్యోతిష్యంలో లోపం యేమీ లేదు. నీలో చొరవా, సాహసం లోపించాయి. రిజిగ్నేషన్ యిచ్చింతరువాత బోర్డువాళ్ళు మళ్ళీ నీకు టీచరు వుద్యోగం ఎలానూ యివ్వరుగదా! ఆ ఖాళీలో వేసిన వాడు నా ఆరో అల్లుడై వుండటం నా తప్పు కాదు. ఈనాటికీ అంటున్నాను – నీ భవిష్యత్తంతా సినిమా రంగంలోనే వుంది. నీ అరిచేతిలోని ఆ రేఖ...."

నందయ్య తల వేలాడవేసుకుని ఇంటికి వెళ్ళాడు. పెళ్ళాం పొయ్యి రాజేసి అప్పటికి నాలుగు రోజులైంది. పిల్లలు వొకటే గోల. పెళ్ళాం అన్నది –

"వ్యవసాయ తరుణం గదా! పారదమ్ము కెళ్ళినా రోజుకు పదణాల కూలీ వస్తుంది. ఈ నెల రోజులపాటూ...."

"ఈ కళ్ళజోడుతోనా?" అంటూ పళ్ళు కొరికాడు నందయ్య.

"ఏం పాయే – కళ్ళజోడు తీసేసే వెళ్ళు!" అన్నది పెళ్ళాం.

'కళ్ళజోడు తీసేస్తే పారకీ, పలుక్కీ తేడా తెలీదే! ఎంత ఖర్మ పట్టింది!' అనుకున్నాడు నందయ్య.

ఆ రోజు పెద్దకరణం చేలోనే పారదమ్ముకు వంగాడు నందయ్య.

"ఎవఁడ్రా వాడు? కళ్ళజోడు పెట్టుకుని పారదమ్ము కొచ్చాదు?" అంటూ గద్దించాడు పెద్దకరణం.

"నేనండి. పాపన్న చిన్నకొడుకుని...."

"ఓరి వెధవా! కళ్ళజోడూ నువ్వూ, పారదమ్ము చేసేదేమిటి? లే, లే...పదణాలు దండగ?" అన్నాడు పెద్దకరణం.

కళ్ళజోడు తీసి చేనుగట్టు మీద పెట్టి, నడుం వంచాడు నందయ్య.

*

(ప్రచురణ : 1940–49 మధ్య)